ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz http://zs1.nmnm.cz

číslo 39 - červen 2006

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

Školní výlety

str. 15

NA ROZLOUČENOU…

Blížící se konec června vyvolává ve všech školou povinných bytostech pocity radosti a štěstí nad tím, že na dva měsíce můžou tašku pověsit na hřebík a na školu takřka zapomenout. Trochu jiné pocity ale míváme v tuto dobu my v redakci. Né snad proto, že bychom se netěšili na prázdniny, to my se těšíme, ale důvod je jiný. V této době nás totiž pravidelně opouštějí nejstarší členové redakčního týmu, deváťáci, kteří od září zasednou do úplně jiných lavic úplně jiných škol a zpravidla v úplně jiných městech.

Letos naši redakci opustí **Petra Srnská, Andrea Šikulová a Honza Fousek**. Těžko bychom spočítali všechny články, ankety a rozhovory, kterými za léta strávená v redakci obohatili vydaná čísla našeho školního časopisu. Byla jich spousta a bez jejich práce by vlastně všechna ta minulá čísla Puclíka nemohla vyjít. Ale nebyly to jen články, kterými se Peťa, Andrea a Honza podíleli na práci redakce. Byla to taky příprava řady redakčních akcí – třeba zdobení školního vánočního stromečku, soutěže MISS 1. ZŠ, vánoční diskotéky… Byla to i spousta legrace, kterou jsme společně zažili, množství hodin jen tak proklábosených o zážitcích, vzpomínkách, příhodách, filmech, zkrátka o životě jako takovém. Za to všechno jim patří náš srdečný dík.

Díky, Puclíci, budete nám chybět…

Nedá se ale nic dělat, všechno jednou končí a my se s tím musíme smířit, nic jiného nám ani nezbývá. Je tedy jasné, že s příchodem nového školního roku bude muset redakční rada najít nové posily v řadách vás – čtenářů. Pokud si myslíte, že by vás práce v redakci bavila, dejte nám vědět. Můžete nám napsat do redakční schránky, poslat mail (puclik@nmnm.cz) nebo oslovit kohokoliv z redakce.

Máte před sebou poslední číslo letošního školního roku. Při jeho přípravě jsme nějak pozapomněli na to, že Puclík letos koncem května oslavil již sedmé narozeniny. Je dobře, že se jich dožil v takové kondici a s předpokladem, že se mu bude dařit i v dalších letech.

Děkujeme všem, kteří nám během celého roku jakoukoliv formou pomáhali, podporovali nás, četli nás. Vám všem přejeme

KRÁSNÉ NEKONČÍCÍ PRÁZDNINY

Redakce

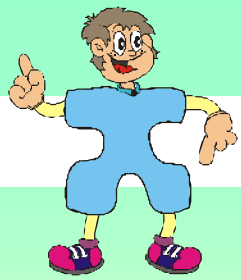

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Technický talent a zvídavého ducha prokázaly Lucie Kutalová a Lucie Brožová z 9.B. Během jednoho týdne se jim podařily hned dva zajímavé kousky. V pondělí o přestávce nastartovaly práškový hasící přístroj na chodbě u učeben výpočetní techniky, takže to tam vypadalo jako ve mlýně – chvíli nebylo vidět na krok a celá chodba se pokryla tenkou vrstvou jemného bílého prášku. Ve středu potom za pomoci dalších kolegyň vysklily okno ve dveřích v přízemí školní budovy. Celkem úspěšný týden, co říkáte? Jen finančně byl pro obě dívky trochu náročnější…
- Mimořádně se „dařilo“ třídě 8.C na výletě. Nejprve skončila po kolena ve vodě Eliška Kuběnová při pokusu o přechod rybníčku. Následně se o zdolání téhož rybníčku pokusil Marek Kucharčík – ten se sice nenamočil, ale zato mu tam spadly peníze. Ty se nakonec podařilo vylovit, jen desetikorunu musel oželet – ta šla okamžitě ke dnu. Aby toho nebylo málo, tak se ostatním ztratili Pepa Humlíček a Vojta Michal, i když se nakonec ukázalo, že oni jediní šli vlastně po správné cestě. Galerii skvělých zážitků završil Pepa Mazánek, který spadl z houpačky. Výlet se opravdu vydařil!!!
- Že je tělesná výchova nejnebezpečnějším předmětem ve škole se prokázalo nedávno na atletickém hřišti. Deváťáci hráli baseball a k pálce se dostal Zdenda Rajský z 9.D. Po zdařilém nadhozu odpálil míček plnou silou tak šikovně, že trefil pana učitele Jurka rovnou do pozadí. Pan učitel měl velké štěstí, že se tři vteřiny před odpalem otočil k žákům za ním – do té doby stál totiž ke Zdendovi čelem a důsledky zásahu by byly asi horší. Takhle měl na zadní části krásnou barevnou ozdobu několik dní.

OBSAH

§ Na rozloučenou… 2
§ Puclíkova šuškárna 2
§ Výlety 3
§ Dar nemocnici..... 3
§ O poklad Černého zubra 4
§ Paragráfek..... 6
§ Už jen pár dní..... 7
§ Vyzvídali jsme..... 8
§ Jak jste celý rok soutěžili..... 10
§ Fotosoutěž..... 11
§ Anketa..... 12
§ K. P. Borovička a konec putování.... 13
§ Sběr pomerančové kůry..... 14
§ Školní výlety 15
  § 6.A a 6.C - Bouzov a Javoříčko..... 15
  § 8.B - Beskydy 16
  § 8.C - Polnička 16
  § 9.A - Český ráj..... 17
  § 9.C - Beskydy 18

PUCLÍČEK

§ Závěrečné setkání se školou 20
§ Meziškolní fotbalový zápas..... 21
§ Za zvířátky do Budišova..... 21
§ Blaničtí rytíři 22
§ Paní Keksíková a zápas s Vepříky ... 23
§ Klaunovský den..... 24

VÝLETY

Skončilo nám naše oblíbené období výletů.Většina z nás se na něj těšila, ale našlo se i „pár“ jedinců, kteří by se raději učili. Největší problém byl asi s vybráním místa a s penězi. Nezáleží na tom, jak daleko se vypravíte, ale jak si to dokážete užít. Stačí jet pár kilometrů od domova se sehranou třídou a užijete si svoje. Není ale taky k zahození vydat se na hory. Beskydy, Krušné hory, Jeseníky a spousta dalších míst stojí za to navštívit. Když uvážíte, že většina z nás se tam asi nikdy nepodívá, je lepší využít příležitosti. Čím dál ovšem jedeme, tím hlouběji musí rodiče sáhnout do své peněženky.

A když už si vyberete místo (celá třída se shodne, ovšem to je málo pravděpodobné), kam se vydáte, může to celé dopadnout úplně jinak. Ne vždycky vypadá vybraný objekt tak, jak třeba na Internetu. Může to být hořké zklamání, ale dá se to obvykle přežít. Stačí si jen připomenout, jaká hodina by teď byla ve škole, a ona ta představivost zapůsobí.

Máte všechno připraveno, peníze, vybrané místo a jen doufáte, že učitelé vám dají večerku do půlnoci a celý den můžete prolenošit. Ovšem většinou je to velký omyl. Opékání buřtů a každodenní výšlapy do okolí nás určitě neminou. Ale i tak se dá zažít spousta legrace. Letos snad byli všichni s výlety spokojeni. Žáci se vrátili všichni a hlavně celí, bez jakýchkoliv úrazů. Snad to stálo zato, a jestli ne, tak jste si aspoň odpočinuli od školy.

Dita Niesnerová, 8.C

Dar nemocnici

Žáci naší školy důstojně oslavili **Svátky jara**, když si pod vedením svých učitelů připravili jarní pásmo složené z říkadel, popěvků, pohybu a tance zaměřené na Velikonoce, které mohli ve dnech 7. dubna a 11. dubna 2006 předvést nejen dětem MŠ, ale i široké veřejnosti.

Díky nemalému finančnímu příspěvku Nového Města na Moravě poskytnutého z grantového programu na využití jednorázových akcí mohl být na závěr oslav pro všechny připraven skutečně bohatý velikonoční jarmark, kde nechybělo nic z toho, co symbolizuje Velikonoce. Několik týdnů děti vyráběly předměty z keramiky, proutí, slámy, pletly a zdobily věnce, malovaly kraslice… A proč to všechno? Chtěli jsme připomenout, k čemu se Velikonoce vztahují, oživit a upevnit zvyky související s těmito svátky, rozšířit a prohloubit povědomí o starých velikonočních tradicích. Ale nejenom to! Vše jsme dělali pro dobrou věc.

Finanční výtěžek z celé akce jsme se totiž rozhodli věnovat novoměstské nemocnici – dětskému oddělení. Po domluvě s panem primářem Haukem jsme zakoupili pro malé i větší pacienty dětského oddělení **hračky v hodnotě 7.500,-Kč**, které jsme osobně nemocnici předali v pondělí 29. 5. 2006. Věříme, že jsme potěšili a udělali radost všem těm, kterým na nemocničním lůžku není zrovna veselo. Přejeme jim hodně zdraví a jsme rádi, že naše práce nebyla zbytečná.

Mgr. Renata Slámová

O POKLAD ČERNÉHO ZUBRA

Již potřetí se vypravili žáci 7. tříd naší školy do rekreačního zařízení v Zubří. V rámci preventivního protidrogového programu se učitelé každoročně snaží ukázat dětem, jak zajímavě lze trávit volný čas a jak důležité je naučit se komunikovat a spolupracovat mezi sebou.

Ve dnech 29. 5. – 30. 5. 2006 se v Zubří sešla zajímavá společnost. Celkem 4 družstva s názvy **Lumpíci, Sebevrazi, Devils a Tučňáci** se usilovně snažila vyluštit zprávu Černého zubra a najít tak vytoužený poklad. K tomu ale potřebovala družstva vybojovat 1125 písmen, a to ne vždy lehkým způsobem. Čekaly na ně zkoušky dovednosti, tvořivosti, přesnosti, rychlosti, všímavosti a síly. Družstva musela zvládnout rozdělání ohně a přepálit provázek, poslat zprávu Morseovou abecedou, rozluštit šifru a mnoho dalších úkolů.

V nabitém programu měla družstva také čas na sportovní klání, projížďku na šlapadlech, diskotéku. Jen na táborák nedošlo, protože tentokrát nám počasí příliš nepřálo. Nikoho však neodradila ani zamračená obloha, ani déšť a úsměvy a dobrá nálada nás neopouštěly. Mezitím se doplňovala zpráva o nová a nová písmena. Chytré hlavičky kombinovaly a domýšlely text. Výsledek předčil očekávání - tři družstva zprávu vyluštila naprosto správně, ale nakonec se do boje o poklad zapojilo i čtvrté družstvo, i když vyráželo za pokladem až poslední. Děti si však v závěrečném hodnocení uvědomovaly, že vlastně ani tak nešlo o poklad, ale o snahu vydat ze sebe to nejlepší. Zároveň se pobavily a dokázaly, že **„statečný není ten, kdo se nebojí, ale ten, kdo svůj strach umí překonat“**. To bylo mottem celého programu.

Ze Zubří odjížděly nejen spokojené děti, ale i hrdí a unavení učitelé, kteří si opět mohou říct, že naše děti jsou skvělé, a proto jim stojí zato věnovat svůj volný čas. Vždyť na příští rok se již těší letošní šesťáci!

A s vámi se rozloučíme malým nahlédnutím do dětského hodnocení:

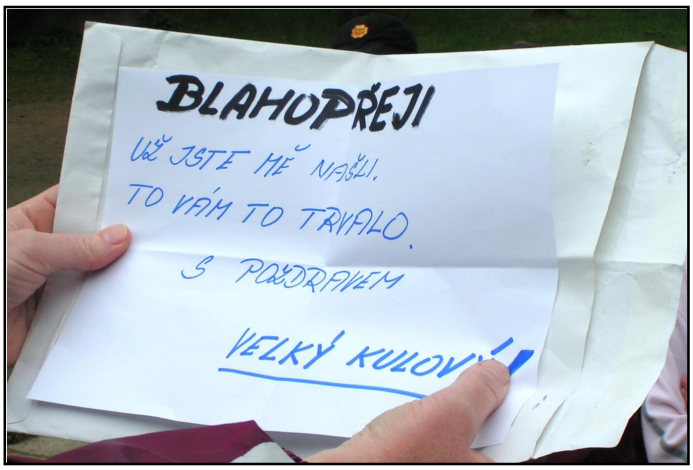

- děti nejčastěji děkovaly učitelům za pěkný program a také sobě, jak si s úkoly poradily
- nejvíce je potěšilo, že mohly na šlapadla, prima spolupráce, že vyluštily zprávu, že byla legrace, že se jim povedlo rozdělat oheň
- velkým problémem bylo navlékat povlaky, usnout a také to, že akce trvala jen dva dny
- nevěřily tomu, že učitelé budou strašit v noci, že budou tak dobří, že to zvládnou
- v jednu chvíli jim došlo, že mají perfektní kolektiv, že tam jsou prima lidi, že mohou spolupracovat i s lidmi, s kterými si to neuměly představit, a spousta dalších zajímavých postřehů

Zubří

Pavel Sláma

Do Zubří se těžce nesem,
snad tu dlouhou cestu snesem.
Jdeme, jdeme do tábora
poklad na nás z dálky volá
“Pojď, pojďte honem sem,
odměnu si odnesem.“

Běháme hned po táboře
a úkoly plníme,
věru jsou ale dost těžké,
snad je všechny splníme.

Přes noc se moc nevyspíme,
polštáře jsou tvrdý,
nakonec však přece spíme
a na to jsme hrdý.

Ráno v osm posnídáme,
na soutěže pak jdeme,
na tajence dál děláme,
snad ji celou zvládneme.

Co to vidím, poklad máme,
Grepl nese bednu,
vysmátý jak o Vánocích,
z toho si snad sednu.

V bedně jsou však jenom šišky,
je to trochu zklamání,
učitelky, to jsou lišky,
dáme se do hledání.

Poklad je už nalezený,
my to hnedle slavíme,
musíme však slavit rychle,
za chvíli už balíme.

A jak dopadla soutěž?

V souvislosti s pobytem v Zubří byla vyhlášena soutěž pro účastníky, ve které mohli rozličným způsobem zúročit své zážitky a dojmy z celé této akce. Sešla se spousta zajímavých prací a nejlepšími autory jsou:

Výtvarné práce

Petra Ventrubová
Denisa Kofroňová
Šárka Binková
Kateřina Bloudková
Petra Trávníčková
Kristýna Zdražilová
Adam Grepl

Literární práce

Pavel Sláma
Kateřina Heralová
Daniela Moravcová a Darina Travencová
Šárka Poulová
Kristýna Zdražilová
Ivana Nováková
Helena Nosková

Komiks

Kristýna Staňková, Pavel Radimský, Markéta Horáková

PARAGRÁFEK

Žáci naší školy se zúčastnili **celostátního kola soutěže Paragráfek**, která je součástí soutěže Paragraf 11/55. V silné konkurenci soutěžních prací žáků z celé republiky se velmi dobře umístily také práce našich žákyň. Jsou to:

Irena VÍTKOVÁ	**8.C**	**16. místo**
Veronika HAVLÍKOVÁ	**9.D**	**20. místo**

- blahopřejeme -

Už jen pár dní...

Petra Srnská, 9.C

Pomalu mi začíná docházet, že tady ve škole strávím už jenom posledních pár dní. Ale nedochází mi ještě to, jak moc se mi po naší škole bude stýskat.

Do první třídy jsem se moc těšila. Poznala jsem nové kamarády a začala jsem se s chutí učit. Na prvním stupni se mi líbilo. Učení bylo pojato formou her, a tak jsem se den co den do školy těšila. Z páté třídy jsem se dostala do „výpočetky.“ Prvně jsem z toho měla strach. Říkala jsem si: „Co nás budou s těmi počítači učit? Vždyť já jim vůbec nerozumím.“ Ale nemusela jsem se bát. Učitelé na nás byli hodní a všechno nám vždy vysvětlili. Práce s některými programy mě někdy začala i bavit. Ale větší strach než z počítačů jsem měla z nových spolužáků a nových učitelů. Nakonec z toho nebyl vůbec žádný problém a dobrým kolektivem jsme pořád.

Mé spolužáky bych nevyměnila ani za nic. I přesto, že si získáváme pověst nejhorší třídy na škole. Stejně tak bych nevyměnila naši paní učitelku třídní - paní učitelku Ficovou, která se s námi natrápila až až. Se třídou jsme si užili spoustu legrace, když kluci vymýšleli různé pasti a provokace na paní učitelky. No a vždycky to za nás „slízla“ paní učitelka Ficová, která to pak „natřela“ zase nám. Takže tímto se jí omlouváme. Ale stejně na nás byla vždycky strašně hodná.

Prostě nejhorší, co se mohlo udělat, bylo to, že se nám svěřila jako kmenová třída učebna fyziky. Tam to o přestávkách vždycky všechno lítalo (hlavně vlaštovky, kravíci a křídy). Potom tam byl hrozný nepořádek a druhý den jsme si vyslechli, že si na nás zase někdo stěžoval. Ale prostě to pro nás byla děsná „sranda“. Výbuchy smíchu v hodinách, svíjení se smíchy pod lavicemi, to bylo u nás na denním pořádku. Na některé věci, co jsme prováděli, nikdy nezapomenu.

Devátá třída uběhla šílenou rychlostí. Září, prosinec, najednou duben a přijímací zkoušky na střední školy. Každý měl strach, všichni se navzájem utěšovali a nakonec se všichni někam dostali. A máme červen. A taky posledních pár dní do ukončení školní docházky na základní devítileté škole.

Jsem hrozně ráda, že jsem měla tu možnost být v redakci školního časopisu. Byl to můj sen a jako málokterý se mi vyplnil. Užila jsem si spolu s kamarády z redakce hodně legrace, o kterou se ve většině případů postarali pan učitel Havlík a pan učitel Smékal.

Když tak přemýšlím, nechce se mi odsud odejít. Opustit přátele, naši třídu, naše školní prostory, které mám hrozně ráda, naši skříňku, ve které je věčný nepořádek… Ale chci poznat zase nové lidi, nové kamarády. Vím, že si zvyknu na nový prostor, nový kolektiv. Ale také vím, že 9.Cé je nejlepší třída na světě, a doufám, že se jenom tak nerozejdeme.

Netěším se na poslední školní den, nechci se tu dívat tak, jako bych tu byla naposledy. Možná potečou slzičky, ale to mi je jedno. Určitě se sem co nejdřív přijedu podívat a pochlubit se s dojmy z nové školy. A také musím slíbit, že napíšu ještě nějaký článek.

Nezapomenu. Nezapomenu na spoustu bezvadných učitelů, které mám ráda, a na spoustu kamarádů a přátel, které na škole mám, a doufám, že jimi pořád zůstanou…

Vyzvídali jsme…

…tentokrát u pana učitele Jurka

1. Jak dlouho jste na naší škole?

Na naší škole končím třetí rok. Na té dřívější jsem vydržel přesně dvacet let, takže mě tu čeká ještě sedmnáct roků (a půjdu do důchodu).

2. Jaký je váš nejkurióznější zážitek z hodiny?

Kuriozity se odehrávají denně, menší či větší. Za ty roky už splývají, těžko jmenovat ty nej. Jednou na lyžařském kurzu za mnou po večeři doběhla děcka, že pod schody u chatky je mrtvý chlap. Bral jsem to jako vtip, ale i tak jsem se s nimi šel na tu mrtvolu podívat. K mému údivu tam skutečně zmrzla jedna místní figurka, starý člověk, který se živil pletením košíků. Odpočinek v mrazu se mu stal osudným. Ale i teď je o zajímavé zážitky postaráno. Stačí jít do 9.D nebo 9.B, to jste najednou v hotovém panoptiku! Díky Zdenku!

3. Chystáte se někam na dovolenou? Kam?

Jsme pozváni do Španělska, tak toho využijeme.

4. Jaký předmět jste měl na základní škole nejraději?

Když řeknu, že češtinu, bude to znít jako fráze, ale já s ní fakt nikdy neměl problémy, tak asi proto.

5. Čím jste chtěl být jako malý kluk?

Neměl jsem vyhraněnou představu, ale jedno jsme věděl – že nechci dělat žádné řemeslo, nedovedl jsem si představit, že bych byl třeba zedník nebo automechanik. Proto jsem se ve škole „snažil“, co to dalo. Nakonec jsem se rozhodoval mezi právy a pedagogikou. Co zvítězilo, je zřejmé.

6. Čeho se bojíte?

Já moc asi ničeho, spíš se bojím toho, že by se něco zlého stalo mým blízkým, o ty mám strach.

7. Jaký je váš životní sen?

Vyhrát první cenu ve sportce a nemuset se ohlížet na každou korunu. Jinak se mi většina snů již splnila. Když přemýšlím o svých dětech, říkám si, co víc si ještě přát.

8. Jaké je vaše hobby?

Jakýkoliv sport, aktivně i pasivně, literatura, miluji poezii, také mi nesmí uniknout žádný kvalitní film. A rodina, to je hobby s velkým H.

9. S čím pomáháte doma ženě?

Se vším, co zvládnu. Mou doménou je mytí nádobí a vysávání. Také chodím s odpadky, nakupovat a s Nikol na procházky. Moc nevařím a vůbec neumím žehlit. Ale my si pomáháme vzájemně, jak to je potřeba.

10. Jak to děláte, že jste u žáků tak oblíbený?

Že bych byl oblíbený? Pokud ano, asi to bude tím, že jsem si uvědomil, jak důležitá je jedna věc, aby učitel vydržel duševně zdravý až do důchodu - nebrat nic moc vážně a naopak brát věci s humorem. Nedokázal bych být po celou vyučovací hodinu s vážnou tváří. Někomu to třeba vadí, ale já jiný nebudu.

Rozhovor připravily
Eliška Kuběnová
a Dita Niesnerová, 8.C

Jak jste celý rok soutěžili s Puclíkem

Celý letošní školní rok jste mohli s naším časopisem soutěžit. Od září jsme pro vás připravovali pravidelné i občasné soutěže zaměřené do různých oblastí, ve kterých jste mohli uplatnit svůj postřeh, znalosti a schopnosti. Každá soutěž se setkala s jiným ohlasem čtenářů, ale na všechny úspěšné nebo vylosované řešitele čekaly odměny někdy ve formě sladkostí, jindy v podobě hodnotnějších cen.

- S velkým úspěchem se setkala **Fotosoutěž**, kde hádáte předměty nebo osoby z naší školy. Tato soutěž proběhla ve všech letošních číslech (5 x) a sešlo se v ní celkem 103 odpovědí. Každý výherce byl odměněn sladkou cenou. Máme sice někdy poněkud delší dodací lhůty cen, ale budeme se snažit to napravit.
- Před Vánocemi proběhla **tradiční soutěž**, ve které jsme hodnotili nejlépe vyzdobenou třídu. Samozřejmě že ne všechny třídy se nám líbily, ale několik z nich bylo SUPER. Příští rok bude soutěž další, ale téma soutěže bude pravděpodobně jiné. Nechte se překvapit. Na oceněné třídy čeká tradičně pořádná porce zákusků.
- V závěru loňského kalendářního roku proběhl první ročník **turnaje v počítačových piškvorkách**. Zúčastnilo se celkem 19 žáků a také dva zástupci z řad učitelů – paní učitelka Slámová a pan učitel Jurek. Soutěž měla svižné tempo a vyřazovací způsob boje brzy ukázal úplného vítěze. Snad se jen dala očekávat trochu větší účast soutěžících, ale třeba to příští rok při druhém ročníku bude lepší.
- Nejtěžší byla **přírodovědná soutěž**, jejíž řešení přece jenom vyžadovalo větší znalosti, nebo čas na hledání správných odpovědí třeba v různých encyklopediích. Zde se nám do schránky dostavily jen čtyři odpovědi, a tak hodnotnější ceny - počítačové hry dostal každý soutěžící.
- Celkem ve čtyřech číslech letošního ročníku jste se mohli setkávat se **soutěží s knihovnou**, kterou pro vás připravovala paní učitelka Poláčková. Soutěžní úkoly byly zaměřeny do různých oblastí, ale téměř vždy jste mohli najít řešení v nějaké knize v naší školní knihovně. Trošku nás mrzí, že se do knihovní soutěže nezapojilo více žáků, protože dobrá kniha je nenahraditelný přítel. V každém případě máme ale ještě povinnost oznámit jména těch soutěžících, kteří v knihovní soutěži uspěli a od redakce dostali drobnou odměnu. Jsou to:

Anička LAŠTOVIČKOVÁ	**4.A**
Petra MARKVARTOVÁ	**4.A**
Petra ONDRÁČKOVÁ	**8.A**

Děkujeme všem, kteří s námi soutěžili, a přejeme všem dalším soutěžícím v příštím školním roce spoustu štěstí a trpělivosti!!!

Redakce

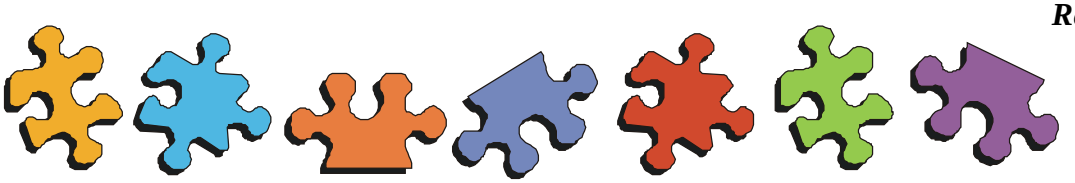

FOTO soutěž

A máme tu správné řešení a vyhodnocení posledního kola fotosoutěže v letošním školním roce. Na soutěžní otázku v minulém čísle se nám sešla spousta odpovědí. Naprostá většina z vás se domnívala, že na obrázku s vějířem bankovek je paní učitelka Slámová. To byl ale omyl! Na fotografii teď už vidíte správnou odpověď – byla to paní učitelka **Radka Havlíčková**.

Správné tedy byly pouze dvě odpovědi:

- **Julie Bartoňová** **6. C**
- **Anna Laštovičková** **4. A**

Obě vítězky budou za svůj správný odhad po zásluze odměněny sladkostí. Další fotosoutěž nyní vyhlašovat nebudeme, na první hádanku příštího ročníku si musíte počkat až do září.

Redakce

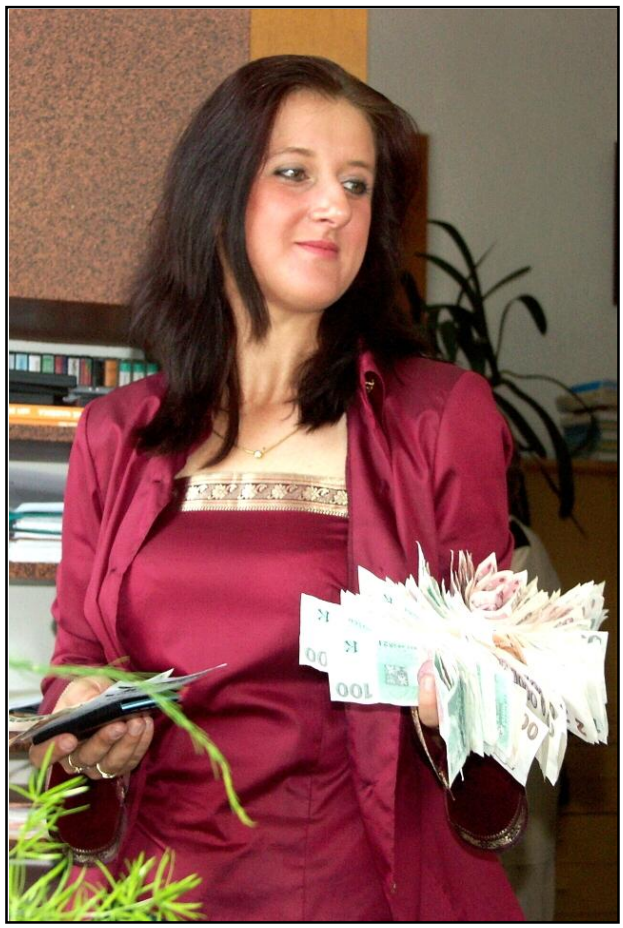

Anketa

o nových výrazech...

Tentokrát jsme v anketě zjišťovali, jaký přehled mají paní učitelky o některých slovech, která se, začala používat v posledních letech. A zde si můžete přečíst otázky, kterými jsme se ptali:

1. otázka: Co znamená, když někdo řekne, že má DVĚ PĚTKY?

2. otázka: Co to znamená, když někdo řekne, že je něco OLDSCHOOL?

3. otázka: Co podle vás znamená, když někdo řekne HALUZ?

4. otázka: Co to znamená, když někdo řekne SČEKUJ TO?

5. otázka: Co znamená slovo HAKIS?

Paní učitelka Břečková

1. To je, když má někdo 55 kilogramů.
2. Oldschool je stará škola.
3. Třeba halóóó - ahoj.
4. Jako že je něco pěkné?
5. Hakis, to je lešení na střeše.

Paní učitelka Hnízdilová

1. Já se domnívám že je to finanční hodnota 20 korun.
2. To je stará škola.
3. Hanlivý výraz chlapců pro dívku, která se jim nelíbí.
4. Tak to je shromáždění mládeže za účelem poslechu šílené hudby - například „ČEK-TEK“.
5. Tak hakis neznám, já znám jen hagies a to je skotské jídlo.

Paní učitelka Plevová

1. To je 20 korun.
2. Něco starého.
3. To je jiný výraz pro větev.
4. Tak to já nevím, ale vím, co znamená slovo chatovat.
5. Hakis, to slovo mi připomíná tu značku plínek Hugges.

SPRÁVNÝ VÝZNAM VÝRAZŮ

1. **DVĚ PĚTKY je hovorový výraz pro dvacet korun českých.**
2. **Slovo OLDSCHOOL se dá dobře uvést na příkladu. Když o vás někdo řekne, že máte oldschool oblečení, tak to znamená, že se už nenosí. V doslovném překladu to znamená stará škola.**
3. **HALUZ je moderní výraz pro náhodu.**
4. **SČEKUJ TO znamená běž se na to podívat.**
5. **HAKIS neboli footbag je malý míček nestálého tvaru na kopání.**

Anketu připravili Jana Ambrožová, Žaneta Šímová, Andrea Šikulová a Jan Fousek, 8.C a 9.C

Kryštof Pavel Borovička a konec velkého putování

...POSLEDNÍ POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHŮ PŘEDKA PANA BOROVIČKY

Po zničení hnízda a vajec jsme jen čekali v úkrytech na přílet dospělých. Nestvůry po několika hodinách přiletěly a zakroužily nad naším dílem zkázy. Několikrát přelétly nad zničeným hnízdem a potom se strašným skřekem odletěly směrem k vesnici indiánů. Letěly tak rychle, že jsme nestihli vystřelit jediný šíp.

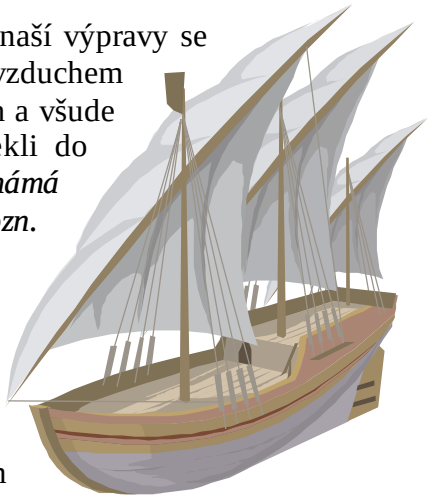

Bylo jasné, že se netvoři rozhodli pomstít celé vesnici. Zbytek naší výpravy se k ní proto rychle vracel. I když jsme spěchali a padali únavou, vzduchem je to rychlejší, a tak jsme dorazili pozdě. Vesnice byla v troskách a všude se válela těla domorodců. Zachránila se jich jen hrstka. Utekli do nedalekého kamenného puebla *(stavba z cihel nebo kamenů známá z jihu Severní Ameriky u kmenů Navajo nebo Meskalero – pozn. překladatele).*

Bylo jasné, že tato vesnice již nebude normálně žít a že lidé budou muset odejít. Přidalo se k nám několik bojovníků a rozhodli jsme se připravit netvorům překvapení. Jako každá šelma se i tito tvorové vracejí ke svým obětem na pozdější hody.

Začaly přípravy. Indiánky se vydaly do lesa a nachytaly tam barevné žáby. Nikdy předtím jsem nic takového neviděl. Byly to modré, žluté a červené žáby. Indiánky je opatrně chytaly do listů palem. Nevěděl jsem proč. Za chvíli nám to šaman vysvětlil. Jejich kůže je prudce jedovatá a indiáni z nich vaří prudký šípový jed. Po několika hodinách byl jed z žabích těl hotov. Pomocí nádob a kostěných jehel jsme opatrně vpravili jed do těl obětí.

Soumrak začal jako obvykle velice rychle a brzy byla tma. Bojovníci čekali ozbrojeni luky s jedovatými šípy a s oštěpy napuštěnými tím samým jedem. Nestvůry se objevily tak tiše, že naše nevycvičené uši nic nezaslechly. Jen indiánští lovci je uslyšeli. Dravci opatrně kroužili a teprve po chvíli se snesli na zem a pustili se do krvavých hodů. Jed byl prudký a velice účinný. Po několika minutách byli všichni ti tvorové mrtví. Až na jednoho, kterého jsme museli ubít oštěpem a šípy.

Druhý den byli mrtví z vesnice pohřbeni – indiáni v této oblasti dávají své mrtvé na vysoká dřevěná nosítka a nechají je nad zemí dokud z těl nezbudou jen kosti. Ty potom spálí a popel nasypou do řeky.

Rozloučili jsme se s našimi přáteli a vydali se dál na jih. V těchto končinách byl jen obrovský prales, který byl plný nepřátelsky naladěných domorodců a jedovatých hadů. Jeden z naší výpravy zemřel na nějakou nemoc a vysoké horečky *(zřejmě malárie – pozn. překladatele).* Na pobřeží oceánu (kam jsme dorazili po mnoha měsících útrap) jsme našli obrovský vor. Byl větší než naše lodě. V noci, kdy ho nikdo nehlídal, jsme na něm odpluli směrem domů.

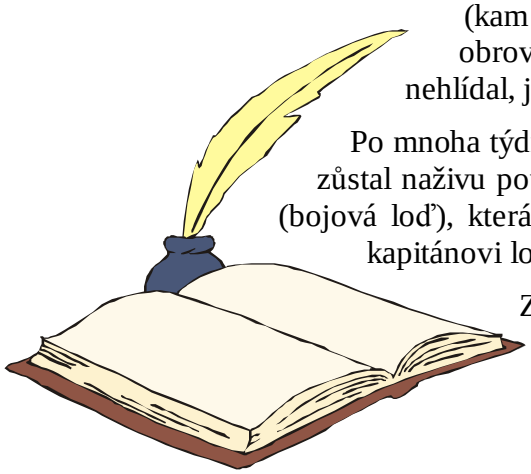

Po mnoha týdnech hladu a žízně (na voru bylo málo zásob a vody) jsem zůstal naživu pouze já a jeden bojovník. Zachránila nás španělská galeona (bojová loď), která plula domů. Své zápisky jsem opsal a svěřil mladému kapitánovi lodě, která nás zachránila. Jmenoval se Kolumbus.

ZDE DENÍK KONČÍ A JEHO ORIGINÁL DODNES PEČLIVĚ STŘEŽÍ DUCHOVNÍ VE VATIKÁNU. SNAD BUDEME MÍT ŠTĚSTÍ A ZÁPISKY BUDOU ODTAJNĚNY.

Mgr. Petr Smékal

SBĚR pomerančové kůry

Mgr. Pavlína Poláčková

V týdnu od 15. do 19. května 2006 proběhlo **druhé kolo** sběru pomerančové kůry. Tentokrát se do akce zapojili také mateřské školky a obyvatelé penzionu. Výsledky obou kol vidíte v tabulce. V příštím školním roce bude sběr pokračovat, takže kůru můžete schraňovat a sušit i během prázdnin, na podzim se vám bude hodit.

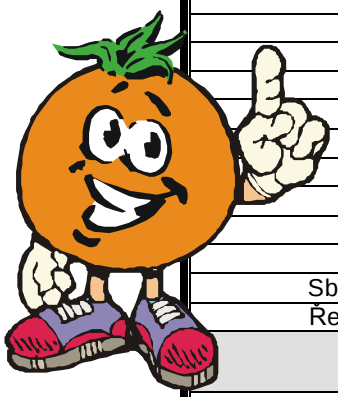

TŘÍDA	1. KOLO KG	2. KOLO KG	CELKEM
1.A	2,05	1,55	**3,60**
1.B	11,20	10,80	**22,00**
2.A	6,45	4,45	**10,90**
2.B	6,45	2,60	**9,05**
3.A	1,80	7.60	**9,40**
3.B	7,15	2,65	**9,80**
4.A	10,50	3,85	**14,35**
4.B	12,00	8,20	**20,20**
5.A	3,75	5,15	**8,90**
5.B	15,10	8,10	**23,20**
5.C	5,46	2,45	**7,91**
6.A	3,90	4,15	**8,05**
6.B	5,80	0,30	**6,10**
6.C	1,30	2,50	**3,80**
6.D	1,95	2,10	**4,05**
7.A	2,75	1,00	**3,75**
7.B	2,40	2,20	**4,60**
7.C	1,00	1,30	**2,30**
8.A	2,15	0,35	**2,50**
8.B	0,90	0	**0,90**
8.C	1,90	9,10	**11,00**
9.A	0	0	**0**
9.B	3,60	1,10	**4,70**
9.C	0	1,10	**1,10**
9.D	1,85	0,60	**2,45**
Sborovna	4,15	1,00	**5,15**
Ředitelna	2,35	3,70	**6,05**
mimoškolní účastníci akce			
Penzion		0,35	**0,35**
Školka Drobného- Broučci		0,65	**0,65**
Školka – Drobného - Krtečci		2,00	**2,00**
Školka - Tyršova		1,40	**1,40**
Školka - Žďárská		3,00	**3,00**
CELKEM	**117,91**	**95,30**	**213,21**

Výlet 6.A a 6.C na hrad Bouzov a do Javoříčských jeskyní

Ve středu 7. června 2006 v 5:45 jsme se sešli u „kulturáku“ v Novém Městě na Moravě. Jakmile nás paní učitelky spočítaly, nasedli jsme do autobusu a jeli jsme na hrad Bouzov a do Javoříčských jeskyní. V autobusu jsme poslouchali diskmeny, kecali jsme,… Cesta trvala kolem dvou hodin, a když jsme vylezli z autobusu, všechno nás bolelo.

Jako první jsme se zastavili u Javoříčských jeskyní. Jeskyně byly na vrcholu strmého kopce, a tak jsem se museli „vydrápat“ až nahoru. Asi 10 minut jsme čekali, než začne prohlídka, a potom jsme s průvodcem vešli do chladné jeskyně. Prohlíželi jsme si různé stalagmity, stalaktity, stalagnáty a jiné krápníky, ale nejen to. V jeskyni na nás čekali i drobní netopýři. Prohlídka trvala 45 minut. Z jeskyně jsme vyšli o 30 metrů výš, než jsme vcházeli. Prohlídka byla krásná a po menší siestě jsme se vydali zpátky k autobusu.

Jeli jsme k hradu Bouzovu a vyrazili jsme na prohlídku. Zde jsme se dozvěděli o historii hradu či jeho vlastnících. Nejvíce mě překvapilo (nebo mi to snad uniklo), že zdejší hrad nemá žádné místní strašidlo. Během naší prohlídky začalo „trochu“ pršet. Nakonec jsme si prohlédli studnu. To už přestávalo, a tak jsem měli hodinový rozchod.

Paní učitelce Hnízdilové to v brnění opravdu slušelo…

Pod hradem bylo plno stánků, a tak jsme si šli koupit nějaké suvenýry. Opodál stála nafukovací klouzačka a skákací hrad. Moje kámošky Terka a Katka a spolužáci Jakub a Pavel se rozhodli jít na nafukovací skluzavku. Zaplatili vstupné a co se nestalo – zjistili, že je skluzavka úplně mokrá od deště, co byl před chvílí. No ale co se dalo dělat? Vylezli po provazovém žebříku a… Jak se podívali na mokrou dráhu, klouzat se jim v tu chvíli nechtělo (aspoň myslím). Nakonec je to začalo bavit a klouzali se do té doby, než jim dozorčí (nebo co to bylo) řekl, že 5 minut už uběhlo. Po super jízdě byli úplně celí mokří. Já, Terka a Katka jsem se šli projít k hradu, kde se holky natáhly na lavičky a sušily se.

Po rozchodu jsme se srazili u autobusu a šli na minikáry. Z minikár jsme měli trochu strach (alespoň holky), protože jsme nevěděli, co to bude zač. Jezdili jsme v malých kárách a na dráze, která byla pořád z kopce. Nahoru nás táhla lanovka. Každý měl na sjezd 15 minut, a tak jsme si to mohli zkusit i víckrát. Já osobně jsem to sjela třikrát. Jízda na minikárách nás začala tak bavit, že se nám nechtělo jít ani do venkovního muzea zbraní. Ukazovali nám, jak se se zbraní zachází, jakému účelu sloužila… Mohli jsme si vyzkoušet střílet z kuše nebo z revolveru.

Po tomto celodenním programu jsme si šli sednout do autobusu a odcestovali jsme zpátky domů. Musím přiznat, že se mi na výlet moc nechtělo, ale za všechnu tu srandu a spoustu zajímavých věcí jsem přece jenom ráda, že jsem se školního výletu zúčastnila.

Lída Rolinková, 6.C

Výlet 8.B - Beskydy

Psal se den 16. května roku 2006, kdy se konal výlet 8.B do Beskyd do vesnice Trojanovice. Nebyl to den jako každý jiný, nebyl to den obyčejný, byl to den, na který jsme se všichni strašně moc těšili.

Všechno začalo ránem, kdy se celá 8.B sešla na vlakovém nádraží v Novém Městě na Moravě. Všichni netrpělivě vyhlíželi vlak a po chvíli někdo vykřikl: „Už jede!“ Poté zavládla na nádraží radost a na našich tvářích se objevil úsměv. Rychle jsme nasedli a užívali si pohody. Ve vlaku se všichni bavili, jak to šlo, někteří pojídali sladkosti, co jim mamky nachystaly, a někteří se bavili různými hrami nebo si prostě jen tak povídali. Panovala mezi námi skvělá nálada. Bylo před námi spousta hodin a přestupů, které jsme všichni krásně zvládli. Sice unavení po náročné cestě, ale zvládli.

Konečně jsme přijeli na místo, byla to vesnice Trojanovice. Šli jsme na Beskyd, tak se jmenoval hotel, ve kterém jsme byli ubytováni. Pokoje byly hezké, byli jsme na nich ubytováni po skupinkách.

Naše první tůra vedla do starobylého mlýna, kde jsme se dozvěděli spoustu nových věcí. Poté naše cesta vedla na skokanské můstky. Kdo chtěl, mohl se jít přímo na ně podívat a pokochat krásným výhledem na zdejší krajinu. Kdo šel, neudělal chybu. Nádherný výhled nás potěšil. Po prohlédnutí můstků jsme se vydali zpátky do hotelu. Tam na nás čekala výborná večeře, na kterou se každý z nás už těšil.

Druhý den bylo škaredě, ale nás to od naší další naplánované akce neodradilo. Po snídani jsme si sbalili batůžky a vyšli. Navštívili jsme skanzeny v Rožnově pod Radhoštěm a poznali způsob života našich předků. Po dlouhé cestě s pláštěnkami a deštníky jsme se vydali zpátky na hotel. Mezi námi všemi vládla skvělá nálada. Kdo chtěl, šel hrát fotbal, někdo únavou odpočíval v posteli nebo šel hrát dolů do haly ping-pong. Poslední noc si každý užil po svém.

Muzeum Tatra v Kopřivnici

Také poslední den stál zato. Navštívili jsme Muzeum Tatra v Kopřivnici a poté hurá domů. Všichni se už těšili, až budou doma vyprávět zážitky z krásného výletu, který nám bohužel tak rychle utekl! Určitě nikdo z nás nezapomene na cestu zpátky, kdy nám před očima a otevřenými ústy odjel vlak směr Brno. Naštěstí nám jel za dvacet minut další.

Když jsme se opět dostavili na nádraží v Novém Městě, skoro jsme se nestihli ani rozloučit, protože každý z nás pospíchal domů. A tak skončil náš překrásný výlet, na který jsme se tolik těšili!!!

Kučerová Šárka, 8.B

Výlet 8.C - Polnička

My, žáci 8.C, jsme se domluvili s paní učitelkou Gregorovou a 5. června 2006 vyrazili na třídenní výlet. Naším cílem se stala Chata Polnička ve stejnojmenné obci. Před osmou hodinou ranní jsme se všichni sešli na vlakovém nádraží v Novém Městě na Moravě. Odtud jsme vlakem vyrazili do Žďáru. Zde jsme navštívili ZOO a květinovou výstavu a pak už dále pokračovali směr Polnička. Cestou jsme potkali „Mamlasa“, který nadchl především paní učitelky.

Po dlouhé a útrpné cestě jsme konečně dorazili do cíle naší cesty. Na první pohled nebyla chata nic moc, ale na ten druhý byla velice útulná. V přízemí byly sprchy a společenská místnost, v poschodí pokoje. Ubytovali jsme se, chvíli si odpočinuli a už jsme byli zase na nohách. Tentokrát jsme se šli podívat na Velké Dářko. Cestou jsme se stavili v dětském centru Vagón, kde jsme se trošku vydováděli a posilnili, a už jsme šlapali dál. Na večeři jsme šli do školní jídelny, kde jsme dostali smažák a hranolky. Večer jsme si uspořádali diskotéku, ale účastnilo se jí jen pár holek.

Na druhý den jsme měli naplánovanou celodenní tůru. Pokoušeli jsme se paní učitelky přemluvit, abychom zůstali v chatě a hráli nějaké hry, ale nepovedlo se nám to. A tak jsme po snídani vyrazili směr Žákova hora. Po dlouhé a úmorné cestě do kopce jsme dorazili k Tisovce, odtud jsme měli pokračovat na Žákovu horu, ale pod slibem společné fotky jsme se místo Žákovy hory mohli vydat do chaty. Cestou zpátky jsme se znovu zastavili na Vagonu a pak šli na večeři. Po večeři jsme měli chvíli volno a pak jsme šli k ohni. Zpívali jsme písničky, a kdo chtěl, mohl si opéct párek. Nakonec jsme šli ještě hrát na schovku. Všechny to moc bavilo, a tak nás mírně naštvalo, když paní učitelky řekly, že se končí a jde se spát.

Úspěšný lov peněz

Poslední den ráno jsme si došli na snídani, sbalili se a kolem 9. hodiny vyrazili do Žďáru. Zde jsme ještě navštívili Muzeum knihy a pak měli ve městě rozchod. Do Nového Města jsme jeli opět vlakem. Dorazili jsme na nádraží a tím náš výlet končil.

Eliška Kuběnová, 8.C

Výlet 9.A - Český ráj

Ve středu 24. května 2006 se třída 9.A vydala na výlet do Českého ráje. Jako doprovod s námi jel pan učitel Smékal a spolu s ním paní učitelka Janíčková. Sraz jsme měli ve středu ráno na vlakovém nádraží v Novém Městě na Moravě. Kdybyste tento den jeli směrem na Žďár, potkali byste skupinu žáků s plnými batohy na zádech. Do Žďáru jsme dorazili něco před půl osmou ráno a z dálky už nás vítal náš třídní učitel. Ze Žďáru jsme se vydali směrem na Havlíčkův Brod, ale to ještě nebyl cíl naší cesty. Cílem naší cesty byla obec Mladějov, která byla ještě hodně daleko.

Když jsme dorazili do města Kolín, přesedali jsme do dalšího vlaku, který nás dovezl až do Mladé Boleslavi. Po tomto náročném přesedání jsme se dočkali posledního, jehož cílem byla obec Mladějov. Když jsme tam dorazili, tak jsme po chvilce došli k naší ubytovně, která nás provázela celé tři dny. Po ubytování jsme se vydali na cestu, která nás vedla ke zřícenině hradu Trosky. Za sedmero horami a sedmero řekami už nás vítaly svým bučením nám všem známé krávy. Když jsme se šplhali na hrad Trosky, tak jsme šplhali, šplhali, až jsme se došplhali na samý vrchol hradu, kde jsme mohli shlédnout krásu Českého ráje. Po prohlídce jsme se dostali zase dolů, odkud jsme údajně měli jít do jeskyní. Po cestě na nás začal štěkat hrozivý pes, tak jsme raději prchali pryč.

Po tomto nezdařeném honu na jeskyně jsme se vydali zpátky do naší milé ubytovny. Aby toho nebylo málo, tak jsme ještě našli fotbalové hřiště, kam jsme si po každodenní túře šli zahrát fotbal. Když se už blížil večer, tak se blížil i čas večeře, kterou jsme měli v místní restauraci. S plnými žaludky jsme absolvovali další fotbalový zápas, ve kterém hrálo družstvo Kameňákov a na druhé jméno si nevzpomeneme (žádné nebylo). Po ukončení fotbalového zápasu jsme se „nasomrovali“ do pokojů ostatních spolužáků. Naše večerka byla ve 22.30 hodin, poté jsme šli do luxusních koupelen a umyli svá zaprášená těla. Po krásné koupeli a večerní hygieně jsme se šli uložit do postelí (rozvrzaných) a v klidu jsme usínali.

Druhý den ráno jsme šli každý podle svého uvážení navštívit místní obchod. Tam jsme si mohli vybrat z velkého výběru zboží. Nejvíce se samozřejmě kupovaly lahve s pitím, ale mnoho z nás neopovrhlo i sladkostmi. Poté jsme šli do restaurace na vydatnou snídani. Po ní jsme se vydali na Prachovské skály. Cesta byla velice vyčerpávající, protože jsme šli celou dobu pěšky. Po vstupu do areálu Prachovských skal vedla naše cesta chvíli nahoru, chvíli dolů, chvíli po rovince, prostě pořád dokola. Cestou na vrcholky nás zaskočil déšť, ale nic velkého. Když jsme se vrátili do ubytovny, byli jsme všichni unavení, ale ještě jsme si šli zahrát fotbal. Po vydatné večeři jsme si užili spoustu legrace, poněvadž jsme hráli na schovávanou. Ale to nebylo zdaleka všechno. Začalo se stmívat a pan učitel Smékal začal vyprávět horory, které byly opravdu napínavé a strašidelné. Skoro celá třída se slezla před chatkou kluků a naslouchala vyprávění pana učitele. A tímto jsme završili druhý den našeho výletu. Opět jsme navštívili naše luxusní koupelny a hurá do hajan.

Trosky na Troskách…

Třetí den jsme začali samozřejmě opět snídaní. Poté jsme se vydali k vlaku směr Jičín. Když jsme tam dorazili, měli jsme hodinový rozchod. Každý si koupil spoustu věcí a nejlepší byla jahodová zmrzlina. Po hodině jsme se všichni sešli uprostřed náměstí na lavičkách, kde jsme čekali na učitele. Když přišli, tak jsme se odebrali na Jičínskou věž. Schodů bylo mnoho a pokladna nahoře, ale za tu dřinu to stálo - výhled byl úžasný. Všem se nahoře moc líbilo. Pak jsme se přesunuli zpátky dolů a vydali jsme se hledat Rumcajsovo muzeum. Když jsme ho našli, tak se nám z některých spolužáků staly děti, které si hrály s hračkami, koupily si pohledy, potiskly se razítky a byly spokojené.

Tohle byla poslední část našeho výletu, po které jsme se vydali na vlakové nádraží a hurá domů. Cestou zpátky byly vlaky tak přeplněné, že mnoho z nás stálo v uličkách, protože to byl vlak s kupé. Po každé zastávce někdo odešel, takže jsme si postupně posedali. Už unavení věčným přesedáním jsme se dostali do Žďáru nad Sázavou, kde jsme k naší radosti museli běžet na vlak, který směřoval k Novému Městu. Když jsme doběhli a posedali si, byli jsme rádi, že už jsme skoro doma. Když jsme se najednou ocitli ve Městě, byla na našich tvářích vidět radost z návratu. Po vystoupení z vlaku jsme se rozloučili a hurá domů.

Šárka Machová a Milada Holečková, 9.A

Výlet 9.C do Beskyd

Mnozí z nás se na výlet tak těšili, že nemohli ani dospat. Nakonec se dočkali toho, že museli okolo páté hodiny ranní vstát a po ranní hygieně nasadit na záda těžkou krosnu nebo batoh a tašku a vydat se do polozimního počasí. Sešli jsme se na vlakovém nádraží 30. května 2006 v šest hodin a až na tři, kteří tento výlet neabsolvovali, jsme byli všichni. Po chvilce nám odpískali vlak, a tak jsme se i s vedoucími výpravy Beskydy panem učitelem Hnízdilem a paní učitelkou Ficovou vydali na bezmála šestihodinovou pouť, která měla první přestupový bod ve Žďáře.

Po další cestě osobním vlakem jsme se o půl deváté došourali do Brna, kde na nás čekal rychlík, který byl k naší radosti kupé. Vlak byl prázdný, a tak jsme se mohli v klidu rozdělit do kabinek po osmi lidech, ale to jsme neudělali - kdo by se v tak prázdném vlaku mačkal, že ano. Konečně trošku soukromí. Teď už stačilo jen zatáhnou závěsy, zamčít dvířka a nebyli jsme nikým rušeni. Jen občasná sušenka, která některým přilétla do okénka, nás relativně pobavila. Poslední přestup byl pro nás neradostnou zprávou. Něco po jedenácté jsme v Hranicích na Moravě přestoupili do i bez nás solidně narvaného vlaku, takže jsme si pěkně postáli. Po hodině jsme dorazili do Frenštátu pod Radhoštěm a hned jsme se sháněli po autobuse, který by nás dovezl k našemu hotelu, jenž sídlí v Trojanovicích. Nakonec jsme ho sehnali a po dalším stání v uličce autobusu jsme dorazili na místo.

Chvíli jsme stáli před penzionem v očekávání, jak nás rozdělí, a také jsme čekali, až přijede pan správce a dá nám klíčky od pokojů. Nakonec se to rozdělilo tak, že veliké pokoje se samozřejmě daly těm, co nejméně zlobí, a tak já jsem skončil na dvojce. Holky měly pětku a čtyřku a jedna čtyřka a dvě trojky zbyly na hodný kluky, ale nevím, co tam dělal Víťa. Pokoje byly, řekl bych, dobře vybavené. Každý měl na pokoji umyvadlo a jedna trojka dokonce i vanu. Po ubytování šlo několik kluků hledat hřiště, kde bychom si mohli zahrát fotbálek, a nakonec jsme po dlouhém hledání našli jedno, které leželo kousek od penzionu. Bylo sice asfaltové, ale alespoň nám moc neodskakoval míč. Ale nevýhodu přece jenom mělo - chyběla zde branka, tak jsme se zprvu jen obírali a potom jsme si udělali branku z lupení.

První den jsme měli ještě navštívit můstky, ale počasí nám to neumožnilo, a tak jsme alespoň, když nepršelo, vyrazili do Rožnova na výlet. Na tomto výletě opět perlil Vítek Chalupa, který při pokusu kopnout do zmok-

lého stromu, aby z něj začaly padat kapky, které by zamočily ostatní, uklouzl ve veliké kaluži bláta a po pádu na záda se chodník mírně zatřásl. Ale když jsme po pár kilometrech došli, začalo pršet, a tak nám nezbylo než opět čekat na další autobus, který nás zavezl spět do Trojanovic. Chvilku po příjezdu jsme šli na pokoje a opět přestalo pršet, a tak jsme šli opět na fotbal. Holky a někteří kluci zůstali na hotelu a asi si na pokojích povídali, hráli polštářové války, nudili se a nakonec některá holka dostala geniální nápad a začala volat Vítku Chalupovi, který jim uvěřil, že je to pan učitel Liedermann, který po chvilce předal svoji kamarádku, která od něj jako od nejchytřejšího potřebuje poradit, a tak byl na světě skvělý „fórek“. Po příchodu jsme šli okolo šesté na večeři. K večeři byly první den špagety - sice jsme byli rádi, že jsme po celém dnu měli něco teplého, ale stejně jsme si moc nepochutnali.

Ještě před večeří jsme si domluvili, že po večeři nám Denisa, která zde má v sedmnácti letech brigádu, otevře sál, ve kterém jsme si mohli zahrát ping – pong nebo fotbal s měkkým míčem. Přišla se podívat i paní učitelka s panem učitelem, a tak jsme se hned s Denisou a paní učitelkou domluvili na tom, že si zítra pustíme hudbu a chvilku si zatancujeme. V deset hodin se uskutečnila večerka a měli jsme po zábavě. Museli jsme zalézt do pokojů. Ještě večer se nám podařilo vyrazit divným oknem na pokoji kytku na ulici, a tak nás druhý den ráno čekala pokuta, ale alespoň jsem si tu kytku mohl vzít domů a dělala nám společnost ve vlaku. Ale teď nepředbíhejme a vraťme se do prvního dne večer. Učitelé vesele klimbali na chodbě v křeslech, což se jim dařilo docela do večera, až teprve kolem půlnoci se uchýlili do svého pokoje.

Druhý den ráno jsme museli už kolem osmé vstávat, abychom byli za půl hodiny připraveni na snídani, kterou představovaly švédské stoly, a tak jsme si každý našli to, co nám chutná. Jakmile jsme se najedli, šli jsme se balit na cestu do Frenštátu a následně do Rožnova. Zde se uskutečnila prohlídka skanzenu s průvodcem. Nám se asi nejvíce zamlouvala palírna na slivovici a jiný alkohol. Jelikož nám opět pršelo, tak jsme prohlídku strávili téměř jenom v kostele, kde nám paní průvodkyně povídala o všech ostatních budovách dopředu. Potom jsme je za lepšího počasí mohli zhlédnout rychleji. Po prohlídce skanzenu jsme se opět vraceli do Trojanovic, kde na nás čekala večeře - tentokrát to byly bramboráky a mezi nimi maso a k polévce rohlíky, tak jsem si dal alespoň rohlíky s masem, to bylo docela dobré. Po večeři na nás čekala Denisa a mohli jsme začít tu naši „piškotéku“. Teď už jenom stačilo donést hudbu a zeptat se její mamky, která nám dovolila pustit si hudbu na jednom docela dobrém repráku, a tak jsme tu příležitost využili. Tato akce se, řekl bych, povedla a alespoň pro mě se stala asi nejhezčím zážitkem z výletu. Myslím, že i všichni ostatní se alespoň trošku bavili, zkrátka kdo přišel dolů, tak se bavil. Jenomže čas se rychle blížil ke konci, ale naštěstí učitelé z původních deseti hodin o hodinku slevili, a tak jsme si zatancovali déle. Na konci se stala další kuriózní příhoda - Denisa mi, ani nevím, jak se jí to mohlo tak dobře povést, nějak při pádu v důsledku tance dala kolenem do nosu a samozřejmě červená odměna na sebe nenechala dlouho čekat. Tak jsem ji ještě společně s pár kamarády zastavoval a poté už jsme byli bez milosti zahnáni do postelí.

Pohodička na pokoji

Po ranním probuzení jsme se museli sbalit a po snídani naklusat na zastávku, abychom vyrazili na cestu zpět do našeho městečka. Dominantou zpáteční cesty bylo Muzeum Tatra v Kopřivnici. Zde jsme mohli vidět celou slavnou historii firmy Tatra a také ocenění. Po prohlídce muzea jsme vyrazili na vlak, který nás dovezl do Studénky, a tady jsme si počkali na rychlík. Před příjezdem rychlíku jsme si už plánovali, jak budeme cestou sedět, a když přijel rychlík, tak jsme se nestačili divit, kolik lidí cestovalo. Nakonec jsme byli rádi, když jsme si sedli do kupéčka po dvou, a až po cestě, když pár lidí vystoupilo, jsme si alespoň trošku posedali po skupinkách. Nakonec jsme se dopravili až do Žďáru a zde jsme se museli rozloučit s paní učitelkou Ficovou. Naposledy jsme přesedli do jiného vlaku a s panem učitelem Hnízdilem jsme poklidně dojeli až do Nového Města. Zde už jsme se bez delšího rozlučování rozešli každý do svých domovů.

A tak si dovolím říct, že tento výlet byl až na počasí docela vydařený, ale je pravda, že jsme se nepodívali kvůli dešti po krásných kopcích a na můstky. Ale tento výlet se povedl i kvůli dobrým učitelům, kteří jeli s námi, a tak bych jim chtěl poděkovat, že to vydrželi a byli na nás hodní.

Jan Fousek, 9.C

Závěrečné setkání se školou „nanečisto“

Ve čtvrtek 24. května 2006 se na přístavbě naposledy sešli naši předškoláci, aby okusili atmosféru školy, do jejichž lavic zasednou už po prázdninách. Stejně jako na několika předchozích akcích to bylo odpoledne hravé a soutěžní, tentokrát nejen v doprovodu rodičů, ale i pohádkových postaviček.

Plnění jednotlivých úkolů probíhalo na pěti různých stanovištích. S rozpustilou čarodějnicí a její koloběžkou všichni hravě zvládli překážkovou dráhu. Další cesta vedla do lesa Řáholce, kde už netrpělivě se svým úkolem budoucí prvňáčky očekával Cipísek. Odtud rychlým krokem k Červené karkulce, s košíčkem v ruce projít pomyslný les a hlavně nenarazit na zlého vlka. Potom ke krásné Zlatovlásce, kde čekal rozsypaný perlový náhrdelník v trávě. Poslední kroky směřovaly k známé trojici Dlouhý, Široký a Bystrozraký, kde se mnozí cestou na chůdách docela zapotili. Splněný úkol, sladká odměna a omalovánka s pohádkou byly potěšením pro všechny zúčastněné.

No a teď už žádná škola „nanečisto“, ale úplně a docela „načisto“ – 4. září 2006 s aktovkou na zádech.

Mgr. Pavlína Poláčková

MEZIŠKOLNÍ FOTBALOVÝ ZÁPAS

Mgr. Ivana Fousková

Krásné slunečné počasí pozvalo žáky třetích a čtvrtých tříd v osm ráno 9. června 2006 na fotbalový stadion v Novém Městě na Moravě. Probíhal zápas mezi jednotlivými třídami obou novoměstských škol, vydatně podporovaný řadou fanoušků, kteří se vyzbrojili vlajkami a mávátky a mohutně povzbuzovali své zástupce na krásně zelené fotbalové ploše.

Hráčům třetích tříd naší školy se nevedlo tak, jak by chtěli, a tak vítězné trofeje putovaly na II. ZŠ. Čtvrťáci však předvedli vynikající výkon a do naší školy přinesla 4. A. druhé místo a 4. B. vítězství. Srdečně gratulujeme.

V deset hodin vystřídali své starší kamarády žáci prvních a druhých tříd obou škol, bouřlivě podporováni řadou svých příznivců. V kategorii druhých tříd si druhé místo vybojovala 2.B. V turnaji prvních tříd se skvěle předvedla naše 1.B, která skončila na druhém místě.

Mgr. Ivana Fousková a 3.B

Ve čtvrtek 8. června 2006 se žáci třetích tříd sešli ráno u kulturního domu, aby se vydali na školní výlet do Budišova. Na zámečku v Budišově u Třebíče jsou uloženy přírodovědné sbírky Moravského zemského muzea v Brně. Zoologický depozitář je přístupný veřejnosti, a že bylo opravdu na co se dívat, to už vám přiblíží žáci 3. B:

Na školním výletě se mi velmi líbilo. Když jsme dorazili, nasvačili jsme se a nakoupili věci na památku. Pak jsme šli na prohlídku zámečku. Byla tam všechna zvířátka. Dokonce jsme viděli i největšího papouška, různé druhy netopýrů, nejrychlejšího zvířecího běžce pštrosa dvouprstého. Měli tam největší sovu, která se jmenuje výr velký, a taky sovu Harryho Pottera, sovu sněžnou a různé druhy labutí. A moje nejlepší kamarádka tam pořád hledala bizona, protože má přezdívku Bizi a jmenuje se Bizoňová! Potom nám paní průvodkyně ukázala dva medvědy v bojovém postoji a asi sto parohů. Všem se nám to moc líbilo a všichni s radostí vzpomínáme na výlet do Budišova za kopou krásných zvířátek.

Bára Jenerálová

Cesta byla hodně dlouhá, ale dojeli jsme. Hned po příjezdu byla svačina a pak se šlo nakupovat. Potom jsme šli na prohlídku místností s vycpaninami. Byl tam lev a zebra, aligátor, žirafa a taky největší žijící pták na světě a buvol. Dále jsme vešli do místnosti se sklenicemi, ve kterých byla zvířata zalitá ve speciální tekutině, která zabraňuje rozkladu těla. Hned nato se šlo do místnosti s papoušky, dalšími ptáky a různými létajícími živočichy. Byl tam taky pták, který se jmenoval stejně jako můj spolužák Kvíčala, tak jsme se moc nasmáli. Viděli jsme rysa, lední medvědy i kostry zvířat, pak i různé ryby a mečouna. Věřím, že se tam všem líbilo.

Roman Dvorský

Když přijel autobus, tak jsme nasedli a jeli do Budišova. Cesta byla pěkná. Když jsme přijeli na místo, tak jsem si myslela, že jsme v pohádce. Chvilku jsme svačili na nádvoří a šli jsme si něco koupit. Pak jsme šli na prohlídku. Bylo to moc pěkné. Viděli jsme lva, mně připadal jako živý. Taky tam byla žirafa, sýkorky, medvěd, pavouci, hadi, papoušci. Prostě to bylo krásné.

Kristýna Zídková

BLANIČTÍ RYTÍŘI

Mgr. Pavlína Poláčková

Poslyšte pověst a její proroctví…

Hle, Blaník, hora v hávu tmavého lesa, jenž splývá jí od temene po všech bocích. Vážně, až zachmuřeně shlíží na krajinu od světa odlehlou, na její chlumy a pláně málo úrodné. Široko daleko je patrno jeho témě a v okolí často k němu pátravě vzhlížejí. Věštíc chmurami zahalené zlé povětří, promodrávají-li se jasné, slibuje jistý a tvrdý čas.

Na temeni Blaníka zříš ve stínu buků, jedlí a smrků pradávné kamenné hradby, většinou sesuté. Mechem a křovím zarůstají, po dřevěném hradě, jehož chránily, není dnes ani památky. Ale pod hradbami, v hoře samé dřímají ozbrojení rytíři, „svatováclavské vojsko“, dřímají a čekají, až nastane den, kdy bude potřeba jejich pomoci, až budou do boje povoláni.

Pod skalnatým vrcholem Blaníku ve východním svahu je skála lomeného oblouku. Tam je vchod do hory, tam také prýští pramen. Z něho napájejí rytíři koně, když jednou za čas za svitu měsíce vyjedou z hory na palouk mezi lesy pod horou. Za takové noci zaléhá do okolí temné dunění, ztlumený rachot bubnů i polnice hlas. K ránu zase vše utichne, koňstvo, vše zanikne ve skalní bráně a zmizí v tajemném lůně hory. Jen na palouce zůstává památka po nočním jezdeckém reji, přečetné stopy koňských kopyt.

Svatováclavské vojsko ještě spí, ještě není čas, aby vstalo. To bude ve chvíli největšího nebezpečenství, až se na naši vlast sesype tolik nepřátel, že by celé království roznesli na kopytech svých koní. Tenkrát budou vidína znamení: uschnou vrcholy stromů v blanickém lese, na temeni hory se zazelená starý uschlý dub a pramen u skály se tak rozvodní, že se bystřicí dolů povalí. Tu pak se strhne veliká krvavá bitva v krajině mezi Blaníkem a Načeradcem, ale Čechové se proti silnějšímu nepříteli hrdinsky brániti budou.

V rozhodnou chvíli se Blaník otevře, rytíři v plné zbroji vyhrnou se z hory a svatý Václav, jeda na bílém koni, je povede na pomoc Čechům…

Takhle tajemně a působivě píše Alois Jirásek ve svých Starých pověstech českých. Děti ze 4.A a 4.B však nemusely putovat v čase o několik staletí zpátky do dob svatého Václava, ani nemusely ke skutečné hoře Blaník, která se nachází v Čechách nedaleko Vlašimi. Stačilo nasednout do autobusu a vydat se na výlet do nedalekého Kunštátu a jeskyně zvané Rudka.

Právě tam na ně čekalo spící vojsko rytířů vytesané do pískovcové skály panem Rolínkem. U vchodu všechny návštěvníky vítá socha lva, kterého sochař na vlastní oči nikdy neviděl, ale přesto se mu podle obrázku podařila nevídaná věc – vytesat lva, který si nic nezadá se lvem skutečným.

U vchodu do sálu, kde rytíři sní svůj věčný sen, stojí několikatunová socha svatého Václava – patrona české země, který připraven v plné zbroji sedí na koni a čeká na rozhodnou chvíli. Nad obřími sochami, které se podařilo vytvořit během dvou let člověku, jenž se vyučil čalouníkem a svá první díla vytvořil pouze pomocí nůžek a dlátka, člověku nemocnému tuberkulózou, se tají dech.

Dýchlo na vás atmosférou toto tajemné místo? Tak neváhejte a vydejte se na cestu - prázdniny jsou již na dosah, čeká vás spousta volného času a mnoho zajímavých míst naší vlasti. Jedním z nich je určitě i jeskyně Rudka…

Mgr. Pavlína Poláčková

Paní Keksíková a zápas s Vepříky

Bára Janů, 5.B

Ráno jsem si dala budíka na 5:58, protože bych jinak nestihla ranní autobus. Ale na zastávku jsem přišla jako první a myslela jsem, že mi autobus ujel. Než jsem dojela do Nového Města, vyslechla jsem si kritiku na náš školní výlet od kamarádky Terky, která byla na Bouzově. Tak jsem argumentovala, že už jsem tam byla. Když jsme dorazili na autobusové nádraží, stačila mi Terka ještě kompletně rozdělat mobil. Tak jsem jí radši utekla a připojila se k Peti a Marušce, které zrovna šly také od autobusu. Šly jsme ke kašně.Tam už se scházely také i ostatní děti. Jako poslední přiběhla paní učitelka v slušivých kalhotách, protože si prý svoje šusťáky spálila žehličkou. Poté jsme se průvodem nesli na „autobusák“, kde jsme čekali na odvoz do Žďáru nad Sázavou.

Když už konečně přijel „náš“ autobus, tak některé děti měly trauma z nakupování jízdenky – já ne, já mám kartu. Cesta probíhala normálně, teda skoro. Jeli jsme ještě k nemocnici, do Radňovic, ke Konventu a pak jsme konečně zastavili na hlavním nádraží. Pokračovali jsme nakupováním jízdenek do vlaku. Další trauma – tentokrát i pro mě, protože se to nedalo zaplatit kartou. Potom jsme šli čekat na vlak, kterým jsme jeli do Sázavy. Ani jsme moc nezlobili! Ze Sázavy jsme si to štrádovali po silnici směrem na Velkou Losenici. Cestou jsme narazili na strom plný včel. Také jsme mávali každému vozidlu, které kolem projelo. Většinou nám řidiči zamávali také.

V Losenici jsme se zastavili na „nakupování“. Potom jsme šli lesem do Vepřové (asi 5 km). V lese jsme hráli hru „Bomba“ a soutěžili jsme v hodu šiškou na strom. Také jsme hledali vhodné větve na opékání.

Když jsme došli do Vepřové, nastala prohlídka krásného domu paní učitelky, mazlení s koťátky, obdivování Paní Keksíkové - suchozemské želvy (myslím). Při opékání párků se nikdo nepopálil. Kluci šli hrát fotbal s „Vepříkama“, holky si hrály s koťaty a s Aničkou a malou Aničkou. Při odchodu jsme navštívili kravín a vesnickou pouťičku, kde jsem si ve střelnici vystřelila růži. Byly tam houpačky a kolotoč. Když jsme se „vyblbli“ na pouti, šli jsme na místní dětské hřiště. Z hřiště jsme klusali na autobus, který jel do Žďáru.Ve Žďáře nás zastihla nějaká akce, kde jsem museli něco říkat před kamerou. Asi to bylo někomu k narozeninám. Náš výlet skončil ve Městě na nádraží a móóóóóóóc se mi líbil.

KLAUNOVSKÝ DEN

Ahoj, jsem klaun a chci Vám povědět, co jsme viděl v 5.B. Ve čtvrtek ráno 1. června 2006 - světe zboř se - pobíhalo po třídě 23 klaunů, úsměv od ucha k uchu. Hned od první hodiny si klauni povídali, vymalovávali, řešili logické úlohy, recitovali a modelovali. Tím se připravovali na svoji další cirkusovou dráhu. Na přiložené fotografii, kterou se mi podařilo zachytit mým velkým bystrým okem, se můžete přesvědčit, že tam klauni opravdu byli.

Mgr. Jaroslava Truksová

P U C L Í K

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 39 – červen 2006

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková
Petra Srnská, Andrea Šikulová, Jan Fousek, Eliška Kuběnová, Dita Niesnerová
Žaneta Šímová, Jana Ambrožová, Lucie Ptáčková, Adéla Šujanová, Klára Macháčková, Andrea Peřinová

e-mail: puclik@nmnm.cz http://zs1.nmnm.cz

Číslo 39 vyšlo 21. června 2006 v nákladu 35 výtisků